Esti BUDAPEST

A MDP BUDAPESTI PÁRTBIZOTTSÁGA ÉS A FŐVÁROSI TANÁCS LAPJA

244

Olvasó Budapest

Móricz Zsigmond a huszas években írt ismert riportjában így kiált fel: „Kinek írunk?... Minek írunk?... Vagy csak önámítás ez az egész magyar irodalom?... Ki vesz bennünket komolyan?... Irókat?...“

A nagy magyar író kérdésére a késői választ felszabadult népünk adta meg. Budapesten ma statisztikai adatok szerint a lakosságnak hozzávetőleg 30 százaléka rendszeresen olvas szépirodalmi műveket, szakkönyveket. Az olvasómozgalom nagyarányú fejlődése minden korábbi elképzelésre rácáfol. A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárnak 1950 végén 40.000 állandó olvasója volt. Az elmúlt évben ez a szám már túlhaladta a 70.000-et és az év első felére csaknem megháromszorozódott.

Néhány jellemző szám csupán, de hol vagyunk már attól az időktől, amikor Móricz Zsigmond azt számítgatta, hogy egy-egy regényét általában háromezres példányszámban adják ki, de ha így „haladunk“ — jegyzi meg keserűen —, „ez a példányszám elég lesz az emberi kor legvégső határáig“.

Nem így történt. Nagy írónk munkái a felszabadulás óta sokezer példányszámú kiadásokban láttak napvilágot. Móricz Zsigmond egy-egy regényéből 20—30 kötet is található üzemek, gyárak, falvak könyvtáraiban és csaknem valamennyi állandóan kézben. Felszabadult dolgozó népünk könyvéhsége szinte csillapíthatatlannak látszik. A MAVAG-ban például több mint hatezer dolgozó olvas, a Ganz Vagonban a könyvtár rendszeres látogatóinak száma felülmúlja a háromezret, de hogy kisebb üzemet említsünk, a Duna Cipőgyárban is túlhaladta a háromszázat az olvasók száma.

Dolgozó népünk kulturális színvonalának emelkedése, népi demokráciánk gondoskodása húzódik meg a számok mögött. Az olvasómozgalom eddigi nagyszerű eredményei elsősorban ebből fakadnak. És ezekből az eredményekből vonják le sokhelyütt azt az alapjában helytelen következtetést, hogy az olvasómozgalommal, a könyvtári munkával „már nem sokat kell törődni“, hiszen fejlődik az „szabályosan“ a maga útján. Nyilván hasonló nézetet vall a Rákosi Mátyás Művek pártbizottsága és szakszervezeti bizottsága is, ahol két év óta nem beszélték meg a könyvtári munkát, az olvasómozgalom problémáit az üzemen belül. Sem a pártbizottság, sem a szakszervezet nem ad irányítást, feladatot a könyvtárosoknak.

Igaz, ma már vannak szép számmal képzett könyvtárosaink, de akadnak olyanok is és számuk nem is kevés, akik nem értik meg, hogy könyvtárosnak lenni nem könyvkiszolgálást jelent csupán, hanem fontos politikai munkát, hogy nemcsak az a kérdés, mennyi az olvasók száma, hanem az is, hogy mit olvasnak a dolgozók.

Dolgozó népünk olyan könyveket szeret olvasni, amelyek növelik műveltségét, látókörét és segítséget nyujtanak mindennapi munkájához. Ez a dolgozók kívánsága, akik valóban „komolyan veszik az írókat“. Könyvtáraink vezetőinek tehát az a feladatuk, hogy el is juttassák hozzájuk ezeket a könyveket. Mindez persze csak akkor válik lehetségessé, ha a könyvtárosok nem csupán egy számnak veszik az olvasót, akit kötelessége „kiszolgálni“, hanem elbeszélgetnek vele munkájáról, megismerik ízlését, gondolkodását, segítenek a könyvek kiválasztásában s ezzel mintegy irányítják fejlődését. Az olvasómozgalom további fejlődése csak akkor válik lehetővé, ha a pártszervezetek és a szakszervezeti bizottság is komolyabban veszi az új olvasót és sokkal nagyobb, intenzívebb segítséget adnak a könyvtárak munkájához, mint eddig.

BIBLIOTHECA CIVITATIS BVDAPESTINAE DE ERVIN SZABÓ NOMINATA 1948 1955

Budapestre vonatkozó ujságcikkel

Szerző:

Cím: Olvasó Budapest

Forrás: Esti Bp.

(Hely) (Idő) 1952. VIII. 11 (Köt. v. fűz.) (Oldal)

Osztályozás 024.1

Személy: Üzemi könyvtár „1952“

Helyszám: